

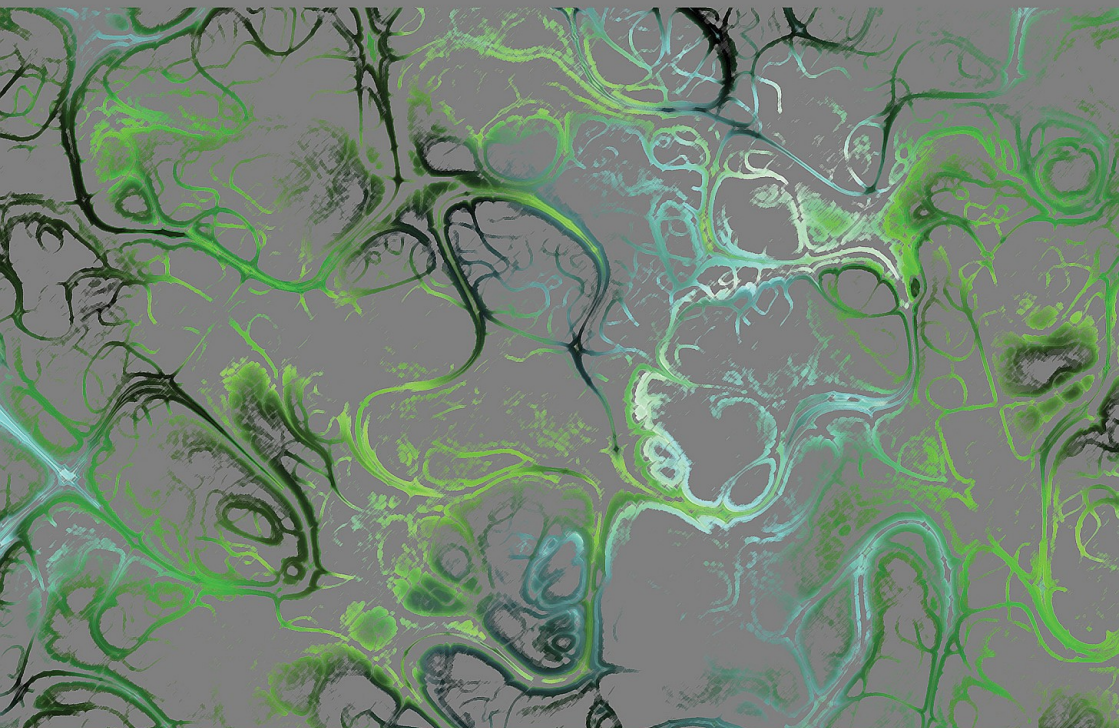

Městská knihovna v Praze

ČEŠTÍ
BÁSNÍCI
20. STOLETÍ

DIVOKÁ DRÁHA DOMOVŮ

Viola Fischerová

e-kniha • Praha • 2019

Hledáte místo, kde...

... můžete celý den studovat nebo pracovat?

... seženete knížku pro zábavu, do školy, k poučení?

... stahujete e-knihy, posloucháte hudbu, tisknete 3D?

... osobně potkáte české i světové autory?

... můžete zajít na koncert, filmy artové i 3D?

Právě jste ho našli!

Městská knihovna v Praze

43 poboček, **3** pojízdné knihovny, **4 000** akcí ročně,
2 000 000 dokumentů, **60** Kč za registraci

www.mlp.cz

knihovna@mlp.cz

www.e-knihovna.cz

www.facebook.com/knihovna

Divoká dráha domovů

Viola Fischerová

Znění tohoto textu vychází z díla [Divoká dráha domovů](#) tak, jak bylo vydáno nakladatelstvím Torst v Praze v roce 1998. Pro potřeby vydání Městské knihovny v Praze byl text redakčně zpracován.

§

Text díla (Viola Fischerová: Divoká dráha domovů), publikovaného [Městskou knihovnou v Praze](#), je vázán autorskými právy a jeho použití je definováno [Autorským zákonem](#) č. 121/2000 Sb.

Vydání (obálka, upoutávka, citační stránka a grafická úprava), jehož autorem je Městská knihovna v Praze, podléhá licenci [Creative Commons Uved'te autora- Nevyužívejte dílo komerčně-Zachovejte licenci 3.0 Česko](#).

Verze 1.0 z 25. 6. 2019.

OBSAH

I.	9
<i>Divoká dráha domovů</i>	10
<i>Někdo tu skončil</i>	11
<i>Doma nemusím vysvětlovat</i>	12
<i>Nic mi tu nepatří</i>	13
<i>Její nádherný zářivý</i>	14
<i>Potkala jsem opilého starce</i>	15
<i>Jak ho milovala</i>	16
<i>Kdysi nejkrásnější</i>	17
<i>Někdy ještě chce</i>	18
<i>Nůž urážnul prs</i>	19
<i>A ono je to doopravdy</i>	20
<i>Mokře rozčesává vítr</i>	21
<i>Postupně směňujeme ruce</i>	22
<i>Ujeté křídlo zůstalo</i>	23
<i>Kdo na jaře pokácel</i>	24
<i>Nikdo se nenadál</i>	25
<i>Jak milujeme</i>	26
<i>Co zbývá</i>	27
<i>Tak krásně vykroužené</i>	28
<i>Obracejí ke mně</i>	29
<i>Jsi sladký a chladný</i>	30
<i>Nekruť se</i>	31
<i>Ptá se na mrtvého</i>	32
<i>Tvrdé kroky na podpatcích</i>	33
<i>Tvůj můj dům</i>	34
<i>Avšak kdo ne-li já</i>	35
<i>V aleji po dešti</i>	36
<i>Zavři oči a dýchej</i>	37

<i>Nic mi tu nepatří.....</i>	38
<i>Procházet májovým stínem.....</i>	39
<i>K tomu domu patří.....</i>	40
<i>Ta fotka spatřila smrt.....</i>	41
<i>Přicházíš živý.....</i>	42
<i>Deset let přežily.....</i>	43
<i>Snadno jsou přístupní.....</i>	44
<i>Je jich tolik cizích.....</i>	45
<i>V mědi zvečera.....</i>	46
<i>Řekl bys nejspíš.....</i>	47
<i>Jak dlouho bych tě milovala.....</i>	48
<i>Kde jsi byl doma.....</i>	49
<i>Pane kde Tě najdeme.....</i>	50
<i>To nejspíš dítě.....</i>	51
II.....	52
<i>Horko až ho potězkáš rukou.....</i>	53
<i>Kdo z rodin v Marcianě.....</i>	54
<i>Vydělaná na vinicích hlava.....</i>	55
<i>Udělit poslední lásku.....</i>	56
<i>V těch zdech se udusilo dítě.....</i>	57
<i>Neodnášej svůj stín.....</i>	58
<i>Za chvíli už nepůjdu.....</i>	59
<i>Na terásku pod mimózou.....</i>	60
<i>Lze se s tím smířit.....</i>	61
<i>Mým domkem na vinici.....</i>	62
<i>Jsou zde jasně.....</i>	63
<i>Jak snadno se propadáme.....</i>	64
<i>Muž který se ti po nocích.....</i>	65
<i>Peří mimózy je zelené.....</i>	66
<i>Jak milosrdná stará víra.....</i>	67
<i>Přichází ubohý.....</i>	68

<i>Kolik malých smrtí našlapeme</i>	69
<i>Stáří mi vtisklo do tváře mříž</i>	70
<i>Nechci propadat horkými dny</i>	71
<i>Milovat se v moři za skálou</i>	72
<i>Tyto vinice nevědí</i>	73
<i>Sedět nad talířem švestek</i>	74
<i>U dveří na zdi</i>	75
III.....	76
<i>Pokojně tkvějí mladé matky</i>	77
<i>Prázdnno po třesku</i>	78
<i>Ráno přicházejí</i>	79
<i>Tolik nám jich umřelo na očích</i>	80
<i>Ne dům ale jabloň</i>	81
<i>Narodíš-li se</i>	82
<i>Pláčeš ze samoty</i>	83
<i>Slunce ještě naléhá na zem</i>	84
<i>Už netisknu štěstí</i>	85
<i>Kolik bylo</i>	86
<i>Děti to umějí</i>	87
<i>S tebou bych mohla</i>	88
<i>Kolik svých půvabných podob</i>	89
<i>Ta bolest se jednou sejde</i>	90
<i>Hnědnoucí čas</i>	91
<i>Chladně Pane</i>	92
<i>V tolika sítích chyceni</i>	93
<i>Dnes jsi byl ve všech ústech</i>	94
<i>Marie Lukasová</i>	95

Praha - Augsburg - Elba - Praha
1993-94

I.

* * *

Divoká dráha domovů
nahoru dolů úzkost
od zdi ke zdi
když poprvé zasvítí
to ústí ušité na kůži
temná oprýskaná ulice
kde chybějí i mrtví

* * *

Někdo tu skončil
Běloba u okna
chytla mastnotu jeho hlavy

jinak jen stíny na zdi
vrhají prázdné obrazy
zrcadla hodin a skříní

Někdo mi to tady musel uvolnit
Když nikdo nedá sám z ruky
ulici do kopce dva pokoje
a kuchyň

* * *

Doma nemusím vysvětlovat
že u Herschingu v Bavorech
je vše jako okolo Třeboně
kde není nic
jako v Bavorech u Herschingu

A kdo by se nebál jít
prudkými stíny
alpských údolí

Nejpustší bývá země
okolo Basileje
když zjara žebrám
k zeleni:

pohni se řekni připomeň
v slunci dešti či mlze
vždyť tady budu ležet

* * *

Nic mi tu nepatří
Rodný dům zahradu dětství
drží synovci majetníci
pod klíči

V ulicích
sbírám do náruče
dávné drahé hlavy
které se po letech
a po dnech vytratily

* * *

Její nádherný zářivý
úsměv kdysi
Dnes mi nabízí
baculatýma starýma rukama
dobrotivý dotek
který se ujal
a kvete
navzdory životu

* * *

Potkala jsem opilého starce
Dávno se chvělo jeho milované tělo
na mém
Poznal mě ale šoural se
podél zdi
obklopen mrtvými
kteří jsou zapotřebí
světu

* * *

Jak ho milovala
a kolik hodin
prostála před jeho dveřmi

Ještě po letech
mu dala podržet
své dítě
s jiným

Už se netrápí
Mrtvý teď patří jenom jí

za dnů a za nocí
jak věrné milující zvíře
které jí lehá u nohy

* * *

Kdysi nejkrásnější
a taky už sedí na suché větvi
Dcera ji léta nezná
Zato kukaččí děti z hnízda
jejího syna
jsou u ní doma:
tři pihatá vnoučata
s kulatýma očima
A každé se jí podobá

* * *

Někdy ještě chce vyjít z pokoje
sama ze sebe cizí
loutka dráty a kost

daleko do jitřního města
vyjít

učesat obléknout
nepoddajnou velkou
pannu

Jak pěkně jí sluší
zúžený modrý kostým
a růžový klobouk
taky jako by nic

jen střevice jsou bílé
z ortopedie na tkaničky
a bez pat

* * *

Nůž uříznul prs
a smrt ji hryže v podpaží
Jen čas už neškrtí
Povolil
Odvíjí se
jak klubko vzácné příze
která ji dlouze
vede do stáří

* * *

A ono je to doopravdy
i když si myslíme
že ještě ne

Včera
poprvé vykroužila únava
do běla
konečnou podobu
tvé hlavy

* * *

Mikuláši Medkovi

Mokře rozčesává vítr dubnové sny
kudy jsme chodili ještě v houfu
ráno opilí

a v dešti každý sám
nad lačnou zelení trávy
čekáme dalšího který se neuzdraví
bez těch co odešli

* * *

Postupně směňujeme ruce
nohy a oči
za divný kolovrat

Budeme příst
svůj osud
vlastní slinou

— Když nebudu šlapat
do schodů
ono to nějaký čas
zase půjde —

Tak vzdáváme živé
za život
který nás obere
o vše

* * *

Ujeté křídlo zůstalo
v peří na kolejích
ale holubí duše se bila
o krvavý život
až vzlétla
zpod rukou toho malého kluka
který jediný plakal
a našel kámen

* * *

Kdo na jaře pokácel
živé jabloně
v zahradě pahýly
na zemi paroží
nalité pupeny

Napůl porozkvetla
jedna smrt dubna
v cínové váze
s širokým hrdlem

* * *

Karlu Krylovi

Nikdo se nenadál
Náhle rovnou z louky
jsi vstoupil
do slepého zrcadla

Nahý jak čerstvý kaštan
odstrčils svoje ostny
a vyloupnut ze sebe
poprvé bez zranění

prošel sklem

* * *

Jak milujeme
opadalé přítelkyně
s dávnými milenci potraty
a dny kdy jsme měly být
šťastné

Kde je ta touha?
Ohňová ryba
Kde jsou ti páni
zakopáni

* * *

Co zbývá
Občas se potkat
ve starých stopách
už bez lásky

A při loučení
po okraj plní
divné něhy
se políbit na ústa

* * *

Tak krásně vykroužené
a ještě sní
o mužích milencích
a nekončícím vzdání

Kolem mne chodí lhostejně
a žádná netuší
jak daleko od nich
se o ně zraňuji

* * *

Obracejí ke mně
své hezké chytré tváře
a každá prodává s leskem
co ví

Chtějí se zalíbit
má pošetilá zrcadla
která mi nikdy
neřeknou ty

* * *

Jsi sladký a chladný
jak hroznový cukr
Cítím tvou chuť
když mi vyprávíš
po kterých měsíčních
metropolích chodíš
s jinými

* * *

Nekrut' se
To tenké záští
mezi námi
nepřelstíš

Moje tvář nesouhlasí
se svojí pověstí
a ty nepatříš k mužům
co ve mně budí něhu

pro stejné neštěstí

* * *

Ptá se na mrtvého
jako by ho ještě znal

Marně naléhá na slova
nevěda že jen řeč živých
je ve dví

a jedna že mlčí
když mluví

* * *

Tvrdé kroky na podpatcích
v ulici
tak dopadala zaživa
na dlažbu matka

Ještě zatlouká nebi
svou divokou plachost a stud
a ráznými pohyby staví
kolové hradby?

* * *

Tvůj můj dům
zahrada s jabloní
Naše zdi zrcadlo
a skříně

Jaký kruh
mi po léta brání
spatřit to odjinud
z té druhé odvrácené
tvojí strany

* * *

Avšak kdo ne-li já
prohlédne jednou
tvýma očima

kdo tě pronese živou
mrtvou vodou

a roztátnou dvojí
tě zhojí
v jedinou matku

na břehu Světa
v lůžičku z písku

* * *

V aleji po dešti
překračovali slimáky a žížaly
on ještě daleko od svého
strašného umírání
ona nevědouc nic
o budoucí pustině
šli se schýlenými hlavami
pod štěstím
k neunesení

* * *

Zavři oči a dýchej
proti teplé kočce
nevíš co nese
stejná jiná vlna
a na jaké pomoci
ztroskotá přátelství
a bude-li domov doma
když červená rtuť
už vystoupila
a nikdo nezabije
konajcího d'ábla
neboť i jeho musí chránit
Bůh

* * *

Nic mi tu nepatří
Jezero splav cesta alejí
proti jabloni
cizí okno

Před týdnem
domov

Dnes se svítáním
za špičatou mříží
samotný zelený hrob

Augsburg, 11. května 1994

* * *

Procházet májovým stínem
do staronové ulice
Všechno se podobá
Jen zeleň v kaštanech zčernala
a náhlý chlad
kolik jar tady budu
opadat

* * *

K tomu domu patří
velký kus klenby pro
slunce a měsíc
za brankou les
a ticho žíhané ptáky
děťmi a psy

Cesty tu vedou zelení
do Prokopského údolí

Jsem doma tady?
Naposledy?

Jako by domovy
mohly být
poslední

* * *

Ta fotka spatřila smrt
v tvé tváři
první

Deset let na ní —
a z očí ti stékají
do vousů
zlaté slzy

Co slza to zlato
Nad čím?

Já po tisíci marně
vkládám prsty
do tvé rány

* * *

Přicházíš živý
beze stop hlíny
uchovaný v mrtvých
kruzích let

Deru se k tobě
jenž nejsi v hrobě
pro polibek

Ó drž mě
Dřív než mě stiskne
strach

co uděláš
s mrtvými hodinami

budeš-li pít
od poledne
do rána

* * *

Deset let přežily
tvoje pohyby rukou
chechtavý smích
a zakláněná hlava

Navlékám si je mezi přáteli
vyprávím tvoje příběhy
celý ty
A nikdo to nepoznává

* * *

Snadno jsou přístupní
mrtví proti živým
budí dávnou ranní úzkost
ale nepřou se o to
jak být

* * *

Je jich tolik cizích
mezi růžovými zelenými
a modrými domy

kde mně patří černá a šed'
ta jednou osvojená barva touhy
a vlastních let

* * *

V mědi zvečera babího léta
jsem se střetla
s domem Jakuba Schikanedera

Nenalezla jsem mrtvého přítele
pouze okamžik
který jsme minuli opilí

poprvé v obrazu
Jakuba Schikanedera

* * *

Řekl bys nejspíš
— okamžik pomník —

Vskutku
i mrtvá štěpí tvá záda
červnová rána v Hybernské ulici

na hodinu předtím
a potom

* * *

Jak dlouho bych tě milovala?
Dnes mezi námi leží
tvoje žena dvě smrti
celý život v přítmi
jen o sedadlo
náhlý tvůj smích
tak nečekaně z profilu

* * *

Kde jsi byl doma
po všechna ta léta?

Dnes ke mně přišla
má polosestra

Tvář ze sna v níž se mísí
rysy té cizí ženy
s tvými

Incestní dítě tvého štěstí
a mého zla

Jak se ti podobám

* * *

Pane kde Tě najdeme v sobě

Milujeme sebe?

Své mocné lásky
a bezmocné odkázané
a nebo ty
jež se Ti upsali?

Ani to ne

On se však Pane vrhnul do plamenů
aby vynesl hořící kočku

* * *

To nejspíš dítě
dostalo na stáří k hraní
kuchyni a tři pokojíky

cestu lesem
kudy smí chodit samo
dospělé se svým psem
po setmění a sotva se rozbřeskne

to dítě
které si poprvé smí dělat
jen co chce

Tak dlouho
jak jeho had už ví
než ho zavře a zamkne
poslední dětství neštěstí

II.

* * *

Horko až ho potězkáš rukou
Ve stínu na schůdcích
rozteklé stařeny boulí
vypouklá kolena
a mrtvé nohy
proti zdi
už staletí

* * *

Kdo z rodin v Marcianě má
svého strážného anděla
v hrobce na nebesích

kde z oblaků kouká
ta omalovaná brýlatá holka
v rubáši z tanečnických

U Bossových se umírá brzo
každý chce získat místo
v nákladné rodinné vile
o sedmi pokojích za kovanou mříží

* * *

Vydělaná na vinicích hlava
jak trofej lidojeda
jen chomáč tmavých vlasů
je živý a dírou v hrdle
vytéká hlen

Hle strach
který si vaří heřmánek
a z kalhot ukazuje
zduřelé koule jak pěst

Hle němota
která si hledá místo
na ženině klíně

a pískavě slzí

* * *

Udělit poslední lásku
krásnému starému muži

na lůžku
setřást zatuchlou nebožku
do husího peří

a na očích
všech dávných příbuzných

patřit a patřit
a neuhnout

té dvojí hadí kůži
jež náhle v horku
pukla a praská

při doteku

* * *

V těch zdech se udusilo dítě
a muž líhal celý život
s pomátlou

Zde zůstával řadu let
sám bez zvířete
aby netrpělo

* * *

Karlovi Jadrnému

Neodnášej svůj stín
malé kočce když umírá
hlad' její kost a kůži

Přede
Ať nepřestane příst
na skelných očích to
co uzří

* * *

Za chvíli už nepůjdu ve stínu kaštanů
a ptačího zpěvu
ale po horké silnici
s kopce za zatáčkou
odkud se uvidím
jak hledím ve stínu kaštanů
na sebe jdoucí v klobouku
po černé silnici
odkud se vidím
jak si za zatáčkou
mizím navždycky
z očí

* * *

Na terásku pod mimózou
padá zelený stín
Do akátového hájku na skále
si chodím pro podzim

Kam se to pořád překračuji
co chci
Sladké budoucí jednou
už za zády

* * *

Lze se s tím smířit
a taky se v tom zařizují

Věřím ve výhody úniku
z tyraní sladkého věku
v jediný svět naposled
v únavu která mě chrání
před mnohými zbytečnostmi

Jen nemuset se
od rána bránit
estetice

* * *

Mým domkem na vinici
chodí živí i mrtví
Po posledním zde zbyla
bílá froté košile
už bez vůně
Jen v rohu nezatéká
Přibyla koupelna
a nová střecha

* * *

Jsou zde jasně
minulí
a oba sedají na téže židli

Jejich nářadí
spravuje kohoutky zámky
a vydrolené zdi

Vítr od moře
někdy zrazuje
doteky

* * *

Jak snadno se propadáme
do včerejších vzdušných děr
Tehdy a teď je jedno
od mrtvého nás dělí dech
od chladného ne já
tenká plet'

* * *

Muž který se ti po nocích
střílí za zády
pes kterého vodiš
ke špatnému lékaři
jediná chvíle opouštěná —
čekají

A lítost se leká
Nechtěných hříchů
z pravého pekla

* * *

Peří mimózy je zelené
ale zrudlá stěna vína
v srpnu opadává
švestky zatrpkly
a borovice vyschla na oheň

Kolik vody
jsem nedala svým čtyřem stromům
v horoucím slunci
na dalekém ostrově

* * *

Jak milosrdná stará víra
že Bůh měl Boha Stvořitele
A on nás zapletl s hlínou
smrtí a se zlem

Jak vzácné vykoupení
V slzách a bez výhrady
dobrému Bohu
zlíbat ruce i nohy

* * *

Přichází ubohý
s dírou v hrdle
němý

Obětuje mi hrozny a fíky
a já mu ovazuji
rány

Pod stolem potmě
mě hladí a dloubá
palcem u nohy

A ve mně jako v božstvu zlém
zápolí vztek
s trochou dobroty

* * *

Kolik malých smrtí našlapeme
a kolikrát se zabíjí
Nás ale leká jen ta jedna velká
moucho jež jsi tu žila
ještě před chvílí

* * *

Adrieně Šimotové

Stáří mi vtisklo do tváře mříž
Nahmatám ji i prsty
a neříkám nic

Chci-li však od ní pryč
narázím na kosti zuby
a věčný smích

* * *

Rezce Salaquardové

Nechci propadat horkými dny
ale tkvít v drobounkém křiku ptáků
v křoví nad mořskými vlnami
zní jeden jako slavík

trčet a bránit západu
na očích prudký spád hory
vyšlehlý jazyk
skálu utátou u vody

* * *

Milovat se v moři za skálou
s tímž krásným mužem
jako před patnácti lety —
je vítězství

Ale vlny byly vysoké
upadli bychom na kolena
do bolavého ucha by mi natekla
slaná voda

opravdu nevím
proč jsem to neudělala

* * *

Tyto vinice nevědí
co je hlad
ale moře vrhá na břeh
strach ulovených ryb

Přesto bych chtěla žít
tady mezi pahorky
bělavými v rostoucím ránu

Právě v ránu

Neboť k poledni
spustili do hlíny maličkou
Marii Grácii

a po večerech
Amadeo s dírou v hrdle
marně namáčí do škopku
nateklé boule kotníků

* * *

Sedět nad talířem švestek
pod stromy

Večerní vánek vyzvání
prastarý soumrak vsi

Jsi kde jsi

Ze zdí střeží mrtví
okamžik který bdíš

* * *

Antonínu Brouskovi

U dveří na zdi
temná skvrna

Tak — vítězná římská hlava
v přilbě
tak — bočící osel
kousaný ovády

A obé se podobá
Tak i tak
černobílý obtisk
našeho života

III.

* * *

Nině Štrelingerové

Pokojně tkvějí mladé matky
nad kočárkem v poledním slunci
září jiřiny růže a astry
okamžik bez osudu
věčně buclaté baroko
žlutnoucích jablek
a popelících se dětí

* * *

Prázdnno po třesku
se rychle zaplní
První pěší dítě
květiny a včely

Některý řidič
krev s pískem objíždí
Jiný už míří
přímo na ni

* * *

Ráno přicházejí
krátce mrtví
k posteli

opustili krev na dlažbě
ale nemají ještě
kam jít

bloudí pokoji
palčivou zimou
kterou nedokážeme obléct
ani skrýt

* * *

Tolik nám jich umřelo na očích
otec muž matka a pes
až sami už nevíme
jak to je

žalobná bolest
všechna úzkost a stesk
a odedávná naděje

* * *

Karlovi a Gabriele Křepelkovým

Ne dům ale jabloň bych chtěla mít
chovat ji Zčernalé žilobyť
skrývané květy
a její živé plody v listí
z kterého moje chuva
na mne od mala tajně kývá
a láká mě kam plaše vzlétá
do jiného světa
dětí a jabloně

* * *

Narodíš-li se
nebudeš moje dítě
ale jako bys bylo

Nakrátce ještě
pobudeš v čase
kdy mít tě
a držet

smějí být jedno

* * *

Pláčeš ze samoty
Říkám ti včera
jsem našla ulomenou
purpurovou růži
která teď u mne
ochabuje a září

A v aleji
mezi dvěma stromy
se přičil v trávě
sluncem prosvícený
javorový list

* * *

Slunce ještě naléhá na zem
ale za nocí mizí měsíc
v deštivých mracích

Záhy utne ledový vítr
to marné soupeření
dozrálých rudých jablek
a pozdních poupat růží

* * *

Už netisknu štěstí
z tiché podzimní řeky
v tvoji dlani

Hladina nese
zamžený úplněk slunce
pokojně pod nízkým břehem

Ve vybledlé trávě
těká volně
urousaný pes

* * *

Vladimíru Justlovi

Kolik bylo
těch vrcholů

Na obzoru
holá koruna
a boží muka

V jiskřivém sněhu
stopa
na rtech ledový
věčný dech

* * *

Děti to umějí
hodiny zaplnit vesmír
samy sebou

Pak se ta schopnost ztrácí

Učí se jí až starci
v prázdných podzimních alejích
na lavičkách

* * *

S tebou bych mohla ještě stát
pod zámeckou zdí
nad mrtvou vodou

a ptát se tě
na náhlý křik černého ptáka
s bělostnou skvrnou

Řekl bys volavka lyska čírka?

Jaké štěstí
s živým po živém tesknit
u slepého ramene
daleko proudící řeky

* * *

Kolik svých půvabných podob
spolklo moučné tělo
matróny

Ted' se však třese
vylekaně jak zvíře
pod nožem

To jeho ostří vykostí
tíhu těch marných bytostí
která v ní narostla ztvrdla

a musí ven

* * *

Martě Železné

Ta bolest se jednou sejde
a vydá plod
věřili jsme
a polykali slzy

Už brzy stýskáme si
za životem
zuby zahryznuté hluboko
ve vlastním mase

* * *

Hnědnoucí čas rezavý modřín
mezi stromy proniká nebe
nejistá vzdálenost mrtvých
se nadechuje
nejblíž kteří nás milovali
nejdál koho jsme milovali my

* * *

Chladně Pane
v těchto dnech doléhá
Tvoje blízkost plná
úzkosti a obav
z naděje

* * *

Susanne Rothové

V tolika sítích chyceni
anděli strážný
drž moji duši
uvnitř i vně
je jasnější tvoje světlo
a láska
do které spolu míjíme
čím dál blíže od toho
co tady miluju

* * *

Otci

Dnes jsi byl ve všech ústech
Ještě tě nese
cos dělal a psal?

Taková laskavost
mě čekala mezi trsy trávy
růže v růži voda
v kamenu jméno

Olomouc, 9. 11. 1994

* * *

Marie Lukasová *4. 12. 1932 ** 11. 11. 1956

Jan Lukas * 9. 5. 1954 ** 11. 11. 1956

Petr Lukas * 11. 11. 1956 ** 2. 3. 1958

11. 11. = aⁿbⁿcⁿ

Viola Fischerová

Divoká dráha domovů

Edice Čeští básníci 20. století
Ilustrace na obálce z volných zdrojů
Redakce Jaroslava Bednářová

Vydala Městská knihovna v Praze
Mariánské nám. 1, 115 72 Praha 1

V MKP 1. elektronické vydání
Verze 1.0 z 25. 6. 2019

ISBN 978-80-7602-977-4 (epub)
ISBN 978-80-7602-978-1 (pdf)
ISBN 978-80-7602-979-8 (prc)